Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r., w sprawie Kawasaki Motors Europe NV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

(Sprawa C-15/05)

(2005/C 82/18)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 19 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te Amstrdam (Niderlandy) z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie Kawasaki Motors Europe NV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam.

Gerechtshof te Amstrdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 2518/98 ([1]) z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. 1998 L 315) jest ważne w zakresie, w którym nowe (przeznaczone do poruszania się w każdego rodzaju terenie) pojazdy z napędem na cztery koła opisane w pkt 5 Załącznika do tego rozporządzenia są zakwalifikowane jako pojazdy przeznaczone do przewozu osób w rozumieniu podpozycji 8703 21 WKC?

2. Jeśli rozporządzenie jest nieważne, czy WKC można interpretować w ten sposób, że przedmiotowe towary mogą zostać sklasyfikowane pod jedną z podpozycji pozycji 8701 90 WKC?

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2518/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej

Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-22/05)

(2005/C 82/19)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Rozeta oraz N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że wyłączając osoby zatrudnione przez organizatora targów z zakresu stosowania środków krajowych transponujących dyrektywę Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy ([1]), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 1 ust. 3 oraz art. 17 tej dyrektywy.

2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyłączenie osób zatrudnionych w przedsiębiorstwie targowym z zakresu stosowania ustawodawstwa krajowego transponującego dyrektywę Rady 93/104/WE dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy nie jest przewidziane w art. 1 ust. 3 tej dyrektywy określającym jej zakres stosowania. Zgodnie bowiem z tym przepisem dyrektywa stosuje się do wszystkich sektorów działalności, z wyjątkiem transportu drogowego, powietrznego, morskiego, kolejowego, żeglugi śródlądowej, rybołówstwa morskiego, innej działalności na morzu oraz działalności lekarzy odbywających praktykę. Kategoria osób zatrudnionych przez organizatora targów ani nie jest wymieniona w tym przepisie, ani nie spełnia warunków któregokolwiek z odstępstw dopuszczonych w art. 17 dyrektywy, które jednakże nie zostały wskazane przez władze belgijskie. Robiąc wyjątek, którego nie przewidziała sama dyrektywa, Belgia dokonała zatem nieprawidłowej jej transpozycji, dopuszczając się tym samym uchybienia zobowiązaniom, które na niej ciążą.

([1]) Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona dnia 25 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-23/05)

(2005/C 82/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Rozeta oraz N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłącz[onych] z tej dyrektywy, ([1]) a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy.

2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

([1]) Dz.U. L 195 z 01.08.2000, str. 41.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH

(Sprawa C-26/05)

(2005/C 82/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Landesgericht Korneuburg z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie Plato Plastik Robert Frank GmbH przeciwko CAROPACK Handels GmbH.

Landesgericht Korneuburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Pytanie zasadnicze: „Czy w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. producent opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, czyli producent opakowań, jest zawsze podmiotem, który w ramach swej działalności zawodowej dokonuje połączenia lub zapewnia połączenie, bezpośrednio lub pośrednio, towarów z wyrobami przeznaczonymi na opakowania oraz czy odpowiedź na to pytanie ma zastosowanie również do toreb z uchwytem? Czy producent (dostawca) wyrobów wymienionych w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze, czyli wyrobów przeznaczonych do przechowywania i ochrony wszelkich towarów oraz ich przewozu, dostarczania i prezentacji, a także wyrobów "nie zwrotnych„ przeznaczonych do tych samych celów jest producentem (dostawcą) materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych), a nie producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych (producent opakowań – por. odpowiednie pojęcia w art. 3 ust. 11 dyrektywy)?"

2. Jeżeli odpowiedź na pytanie zasadnicze będzie twierdząca - pierwsze pytanie dodatkowe: „Czy zatem producent toreb z uchwytem nie jest producentem opakowań handlowych, opakowań zbiorczych lub opakowań transportowych, ale producentem materiałów opakowaniowych (wyrobów opakowaniowych)?"

3. Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie dodatkowe będzie twierdząca - drugie pytanie dodatkowe: „Czy ustawodawstwo Państwa Członkowskiego przewidujące pod groźbą kary, że producent materiałów opakowaniowych, w szczególności toreb z uchwytem, musi albo zaakceptować ich zwrot albo brać udział w systemach zbiórki i odzysku tych toreb, chyba, że obowiązek ten zostanie przejęty na dalszym etapie dystrybucji i że producenci materiałów opakowaniowych uzyskają ważną deklarację w tym względzie, jest sprzeczne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z zasadą równości, zakazem ustanawiania nieuzasadnionych obiektywnie ograniczeń swobody działalności gospodarczej i zakazem zakłócania konkurencji?"

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-27/05)

(2005/C 82/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg, wydanym w dniu 5 stycznia 2005 r. w sprawie Elfering Export GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas.